

Okna dokořán

Lucie Bílá

Jsou noci , kdy se měním
v podivné stvoření.
Ach, noci, které nezná
ten, kdo se nemění.
To v jednom okamžiku
jsem plná per a blan
a s hlavou plnou dešťů
a oken dokořán.

Tys dávno tvrdě usnul,
a k onku je jen krok.
Chci letět...letět nocí,
již maloval van Gogh,
v níž zmizel Exupéry
a ve které křik vran
je nehoráznou chválou
všech okne dokořán.

Co bylo, je a bude
je věčně stejný stav
ten, v deltě řeky pachů.
A v moři ostrých trav,
kde nelitují bídy
a utržených ran.....
a když, tak jen těch oken,
co nejsou dokořán.

Pak ráno svolá hvězdy
jak žáky do lavic.
Ty spíš. A já jsem zpátky.
Ne, nepoznal jsi nic.
Jsem znovu ve své kůži,
je nejběžnější z rán...

Dík lásko - za tu svíčku
na okně dokořán.